

mænds Medhjælp, har det ærede Medlem fra Nibe anvendt en i høj Grad skruet Begrundelse af sit Standpunkt. Det ærede Medlem siger, at han har gjort sin Stilling til Sagen afhængig af, hvorledes andre vilde stille sig, og nu har han i det ærede Medlem fra Silkeborgs (Jacob Christensen) Udtalelser fundet noget, der tyder paa, at dette ærede Medlem ønsker at gøre en saadan Ordning varig. Altsaa fordi det ærede Medlem fra Silkeborg har denne Lyst til en Gang i Fremtiden at gøre denne Ordning varig, vil det ærede Medlem fra Nibe ikke være med til at anvende den nu, skønt han i og for sig finder, det er ganske naturligt at anvende den nu for en Gangs Skyld. Det er i Virkeligheden en meget skruet Argumentation. Naar det ærede Medlem paaberaaber sig Betænkningen og siger, at den ogsaa driver ham til mod hans egentlige Ønske ikke at gaa med til, at Staten deltager i disse Udgifter, maa det ærede Medlem have overset den Sætning i Betænkningen, der siger: „Da ogsaa dette Forslag indskrænker sig til at gælde for indværende Aar, har Flertallet ingen Betæneligheder næret ved at tiltræde Forslaget“. Det ærede Medlem vil altsaa se, at Flertallet tiltræder Lovforslaget just med den Begrundelse, som det ærede Medlem kunde have været med til, hvis ikke et andet Medlem, nemlig det ærede Medlem fra Silkeborg, havde næret mere vidtgaaende Ønsker. Det er virkelig en højst uheldsvanger Indflydelse, det ærede Medlem fra Silkeborg har paa det ærede Medlem fra Nibe. Det ærede Medlem siger, at disse Udgifter, som han har beregnet efter en middelstor Sognekommune, ikke har saa meget at sige for Kommunen, men for Statskassen kommer de til at spille en Rolle. Det er ikke altid den positive Udgift, som man faar refunderet, der spiller den største Rolle i en Sag som denne, men det vil af Sogneraadene opfattes som noget yderst naturligt, at Staten i et Aar som det, man nu gaar ind i, hvor man ved, at Staten vil paalægge Kommunerne at udføre betydelige Arbejder, yder en tilsvarende Anerkendelse for, at den saaledes kommer til Sogneraadene og forlanger et ekstra Arbejde af dem, ved at sige: Men saa vil vi ogsaa gerne deltage i de Udgifter, I har dermed. Jeg maa haabe, at

de to Partier, som udgør Flertallet i Landstinget, vil stille sig mere forstaaende overfor de to Spørgsmaal, her foreligger, end Partierne hernede. Hernede kan man jo indtage et Standpunkt som Mindretal og alligevel lade Sagen komme igennem. Jeg kender ikke Flertalspartierne Stilling i Landstinget, men haaber altsaa paa mere Forstaaelse hos dem.

Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) sagde, at han indtog et Særstandpunkt, og det maa jeg erkende. Han indtager et Standpunkt, som ligger helt udenfor de øvrige Grupperingers. Det ærede Medlems Standpunkt er mig temmelig ufatteligt. Det ærede Medlem har jo tidligere, idet han ønskede at faa de kommunale Valg udsat, foreslaaet, at man skulde tvinge Sogneraadformænd og Sogneraadmedlemmer, som vilde benytte sig af en Bestemmelse i Loven, nemlig den om Skattebetaling, til at smutte ud, tilbage ved at erklære, at for disse skulde der gælde en Undtagelsesbestemmelse, nemlig at selv om de ikke havde betalt Skat, skulde de alligevel kunne blive paa deres Post. Det ærede Medlem synes ganske at have glemt, at han har indtaget det Standpunkt, thi nu taler han kun om, at han vil være med til at indføre en Ordning, hvorved alle i Sogneraadene forpligtes til at blive. Nej, det ærede Medlem har ogsaa været inde paa den Tanke at tvinge nogle enkelte til at blive paa deres Plads. Jeg forstaar ikke, hvorledes det ærede Medlem er naaet til det Standpunkt, han nu forfægter. Hans Standpunkt synes ikke at være Frugt af en Argumentation, men det forekommer mig, at efter at han har indtaget Standpunktet, har han søgt en Argumentation. Det Standpunkt, han i denne Sag har indtaget, er maaske en Følge af det Uheld, han indenfor sit Parti havde med sit oprindelige Standpunkt.

Her er ført en længere Diskussion om Spørgsmaalet om, hvilken Indflydelse Skatte-
resistance har paa Retten til at afgive Stemme ved de kommunale Valg, og der er afgivet meget deciderede Erklæringer fra to modstaaende Sider om, at saaledes og ikke anderledes kan Loven forstaaes. Jeg vil sige, at det forekommer mig, at Loven giver Anledning til Tvivl paa dette Omraade. Thi Sagen er den, at Loven